

være med til at bringe et nyt parti ind i Folketinget. Jeg mener også, at man med den ordening får sikret, at der normalt ikke kan rejses tvivl om ægtheden af underskrifterne på de vælgererklæringer, der indgår i en partianmeldelse.

Jeg har forstået Enhedslistens forslag på den måde, at man vil skrue tiden tilbage, at man synes, at det meget store misforhold, der var imellem antallet af underskrifter og det faktiske resultat, var de gode, gamle dage. Jeg mener, at demokrati er så forpligtende, at det ikke gør noget, at der også bliver stillet krav til dem, der er med til at hjælpe nye partier på vej ind i det parlamentariske arbejde.

Dermed være så sagt, at regeringen ikke kan støtte lovforslaget. Vi mener i øvrigt også, at man jo kan se, at det lykkedes Enhedslisten at komme i Folketinget, og at den kendsgerning, at der ikke kom flere partier med i denne runde, ikke nødvendigvis kan lægges de regler, der er lavet, til last.

Så alt i alt er det noget med på den ene side at skabe muligheden, men på den anden side at gøre det lidt mere forpligtende, så det at anmelde og deltage i en partidannelse ikke kun er noget, man sådan skriver under på ligesom på så mange andre lister, der går rundt, og som folk bare skriver sig på. Så derfor er det en tillids-erklæring, kan man sige, med hensyn til, at politik også skal være forpligtende, og det har regeringen det helt godt med.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Det bekymrer mig lidt, hvis en selvstændig, aktiv handling ikke består i at bruge sin underskrift. Hvordan kan man så nogen sinde indgå kontrakter i det her land? Men lad nu det ligge.

Det, der bringer mig herop, er, at jeg havde lejlighed til på selve valgaftenen at deltage i partilederrunden, og jeg konstaterede, med hvilke sorgfulde stemmer den daværende rest af regeringen beklagede, at deres regeringspartner var røget ud af Folketinget. Jeg må konstatere, at det var krokodilletårer, der blev grædt den aften, for nu viser det sig, at man altså ikke vil lette Kristeligt Folkepartis vej ind i Folketinget igen.

Det er sådan, at det kræver en helt umådeholden stor indsats og en meget stor ekstrainsats for et lille parti at samle så mange underskrifter, og man er altså ikke i stand til fra regeringens side at lette den vej, så det var altså krokodilletårer, der blev grædt den aften.

Det er jo beklageligt.

Poul Erik Dyrland (S):

Lovens bestemmelser om anmeldelse af partier har ofte givet anledning til debat. Ofte har vi også hørt udsagn om, at disse regler, vi nu skal debattere, kaldes udemokratiske.

Nu er det jo sådan, at opfattelsen og fortolkningen af, hvad demokrati er for noget, er meget forskellig – heldigvis da. Vi kan da alle sammen blive enige om, at hver enkelt borger har et ansvar over for vort demokrati og et medansvar for, at demokratiet fungerer.

En gang imellem kan det være svært at sætte lighedstegn imellem den måde, folk handler eller reagerer på, og så ordet – eller måske skal jeg kalde det begrebet – demokrati. Jeg synes, det kan være svært at få øje på folks bevæggrunde, når man sammenholder underskriftsindsamlinger og valgresultater ved en række folketingsvalg.

Jeg kan nævne valget i 1981. Da afleverede Internationalen-Socialistisk Arbejderparti de ca. 19.000 underskrifter og fik på valgdagen 2.034 stemmer. Arbejderpartiet KAP afleverede også de ca. 19.000 underskrifter og fik på valgdagen 4.223 stemmer. Ved valgene i 1984, 1987 og 1990 blev der alt i alt afleveret ca. 120.000 underskrifter af partier, der herved blev opstillingsberettigede. Alle disse partier har ved de nævnte valg tilsammen kun kunnet præstere alt i alt godt 12.300 stemmer.

Disse tal afslører, at der er meget lidt overensstemmelse mellem folks vilje til at skrive under på en opstillingsliste og folks afgivelse af deres stemme. Man kan vel på baggrund af tallene tillade sig at konkludere, at det dér med at skrive under på en opstillingsliste ikke er blevet taget særlig alvorligt.

Set ud fra en anden måske lidt polemisk synsvinkel kan det jo egentlig undre mig, at Enhedslisten fremsætter det her forslag. De tal, jeg her har nævnt, og erfaringerne fra tidligere valg viser jo, at hvis vi var fortsat efter de gamle regler, havde Enhedslisten sandsynligvis ikke opnået valg her i september.

Jeg vil godt medgive forslagsstillerne, at § 12, stk. 4, umiddelbart kan virke bureaukratisk, men det kan dog ikke få den socialdemokratiske gruppe til at støtte dette her forslag. Vi har den opfattelse, at det er meget fornuftigt, at vælgererklæringen returneres til vælgeren, så vælgeren en ekstra gang får lejlighed til at overveje, om det nu er det rigtige, han eller hun har begivet